

Nähtamatud seinad

Leonardo Meigas – disainer

Dr Ernst Hartmann elas aastail 1915–1992 ning II maailmasõja järel praktiseeris ta 40 aastat arstina Eberbachi linnas Saksamaal. Koos oma venna Robertiga uurisid nad maa kiirgusvälju ja nende mõju inimesele. Energeetilises plaanis koosneb meie planeet energiakanalitest, mis moodustavad eri süsteeme, näiteks Hartmanni ja Curry võrgustikke ning mitmed nende modifikatsioonid. Neist esimene on tihedaim, ilmakaarte suhtes 15° võrra pööratud, maapinnast lähtuv geopaatiline võrgustik, mille energiavood väljenduvad madalsageduslike elektromagnetiliste lainetena sagedusel 3–20 Hz (kohati kuni 100 Hz) ning nende kiirguse intensiivsus on paikkonniti erinev ja pidevas muutumises. Hartmanni võre moodustab seinu, mille vahe põhjalõuna suunas on ligikaudu 2 meetrit ja ida-lääne suunas 2,5 m. Kiirgusseinte paksus on varieerub 20–60 cm-ni. Võrgustikul on olemas ka nõrga toimejõuga vertikaalne mõõde. Hartmanni võre ruumide seinu saab tuvastada nn nibuantenni abil.

Meditatsiooniga seoses ilmnes, et võrestiku ristumiskohad võivad olla patogeense mõjuga, muutes aja jooksul inimorganismi haigustele vastuvõtlikuks. Ristumiskohad on elektriliselt polariseeritud: positiivse

laenguga piirkonnad soodustavad inimesel põletike teket, negatiivne polaarsus aga kasvajate ja reuma arengut. Arhitektist geobioloog Rein Weber selgitab: „Ohtlikult mõjub see siis, kui me satume sellise koha peale magama: magamise ajal oleme abitud ja kaitsereaktsioonid ei tööta.“ Seetõttu peetakse neid kiirgusvälju ohtlikuks, samuti ei taha neis kohtades puud kasvada ja arvutid töötavad tõrgetega. Huvitav tähelepanek oli inglased uurijail: üksikul saarel nad mingit võrgustikku ei tuvastanud, kuid õhtul elektrigeneraatori käivitamine põhjustas kohe Hartmanni võrgu ilmumise.

Juuresoleval pildil on minu kavandatud valgusinstallatsioon „Hartmanni võre“, mida sai näha hiljuti valgusfestivali „Skyway“ objektina Poolas Toruńi linnaväljakul. Liikuva valgusega täidetud pleksiklaasist ribade vahel liikudes ja killustiku alt kumavaist valguskanalitest üle astudes avanes publikule võimalus vaadelda nähtamatuid seinu. Me läbime neid seinu iga päev sadu kordi. Valgusinstallatsioon visualiseerib need seinad. Mõõdistasin antenniga linnaväljaku ühe osa ja paigutasin kanalid kohaliku võrgustiku järgi. Põhjalõuna suuna seinad olid valgustatud türkiissinisena, idalääne suuna omad oranžina. Nii näevad seinu mõned sensitiivsed inimesed. Oletatakse, et neist juhitud oma teel ka rändlinnud.

Peaaegu disainerina elukoha planeerimisel, mööbli ja seadmete paigutamisel hästi oluliseks arvestada kohalikke looduslikke tingimusi. Nii mõnelgi korral on tulnud kurvalt tõdeda, et mõõtmiste ja sobiva planeeringuga on hiljaks jäänud. Selle kõige üle kaasinimestega arutledes ilmuvad aga välja veel ühed nähtamatud, kuid läbimatud seinad, mille materjaliks on eelarvamused ja veendumus, et mingeid maakiirgusi ega nende toimet pole lihtsalt olemas. Aga ajad vahelduvad ja tõusevad uued tõed. Antenn pöördub.

leonardo@leonardo.ee

Leonardo Meigas
„Hartmanni võre“,
2011.

Teostus: MTÜ
Valgusfestival.

Esituskohad:
9.–13.08.2011
„Skyway 2011“,
Toruń, Poola;
22.–25.09.2011
Tallinna

valgusfestival;
17.–20.11.2011
„Lumiere
2011“, **Durham,**
Suurbritannia.

